

KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: R-185/02
Tuzla, 15.01.2003. godine

Kantonalni sud u Tuzli po sudiji Jezdić Tenzili, kao sudiji pojedincu, odlučujući po zahtjevu predlagača INKOMETAL AG, Oerlikonerstrasse 7, 8057 Zürich, Švajcarska, zastupan po punomoćniku Arnautović Enveru, advokatu iz Tuzle, protiv protivnika predlagača Koksno Hemijski Kombinat d.d. Lukavac, Željeznička ulica broj 1, zastupan po punomoćniku Žilić Ahmedu, advokatu iz Sarajeva, Ul. Fra Anđela Zvizdovića 1, radi priznanja strane arbitražne odluke, donio je dana 15.01.2003. godine slijedeće

RJEŠENJE

Odbija se prijedlog predlagača za priznanje Arbitražne odluke slučaj broj: 11026/DK od 06.03.2002. godine, Međunarodne trgovinske komore u Parizu - Međunarodnog arbitražnog suda sa sjedištem u Beču, kojom je protivnik predlagača (tuženik) Koksno Hemijski Kombinat d.d., Željeznička ulica 1, 75300 Lukavac, Bosna i Hercegovina obavezan da plati predlagaču (tužitelju) INKOMETAL AG, Oerlikonerstrasse 7, CH-8057 Zürich, Švajcarska slijedeće iznose:

1. Iznos od EUR 2.688.632,46 (DEM 5.258.508,04) sa 5% kamate, i to na iznos od EUR 755.290,17 (DEM 1.477.219,18) od 18.05.1999. godine, te na iznos od EUR 1.858.871,22 (DEM 3.635.636,12) od 01.03.2001. godine pa sve do potpune isplate.
2. Iznos od CHF 1.374.895,74 sa kamatom od 5% počev od 21.08.2000. godine, pa sve do isplate i
3. Troškove arbitražnog postupka, i to
  - 3.1. iznos od CHF 127.356,00, kao i
  - 3.2. iznos od USD 172.500,00 (75% troškova za postupak koji je odredio Međunarodni arbitražni sud u iznosu od USD 230.000,00)

i to u roku od 15 dana nakon dostavljanja arbitražne odluke tuženiku.

Višak zahtjeva za plaćanje daljih DEM 2.451.054,01, kao i višak zahtjeva koji se odnosi na kamate u visini od 12% od odgovarajućih datuma dospjeća kamate odbija se.

O b r a z l o ž e n j e

Punomoćnik predlagača podnio je ovom sudu 12.04.2002 godine zahtjev radi priznanja strane arbitražne odluke – slučaj broj: 11026/DK od 06.03.2002. godine donesene od strane Međunarodne trgovinske komore u Parizu, Međunarodnog arbitražnog suda sa sjedištem u Beču. U zahtjevu je naveo da je protivnik predlagača, naprijed navedenom arbitražnom odlukom, kao tuženik, obavezan da isplati predlagaču, kao tužitelju, iznose navedene u toj arbitražnoj odluci, te da on nije

dobrovoljno izvršio obaveze iz pomenute arbitražne odluke u paricionom roku, a kod tih svojih navoda i zahtjeva ostao je i na ročištu 15.01.2003. godine.

Pismenim podneskom od 09.05.2002. godine protivnik predlagača je osporio zahtjev predlagača i predložio da se odbije priznanje i izvršenje naprijed navedene arbitražne odluke, ne sporeći da je arbitražnu odluku zaprimio 17.03.2002. godine i da po istoj nije dobrovoljno postupio. Protivnik predlagača je na ročištu 15.01.2003. godine ostao kod tih svojih navoda i prijedloga, s tim da je predložio da sud eventualno prekine postupak u ovoj pravnoj stvari do pravomoćnog okončanja postupaka koji se vode pred Okružnim sudom grada Beča i Kantonalnim sudom u Tuzli u predmetu broj Ps-283/00.

Rješenjem ovog suda broj R-72/02 od 04.06.2002. godine priznata je naprijed navedena arbitražna odluka, ali je po žalbi protivnika predlagača isto ukinuto rješenjem Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj: GŽ-51/02 od 31.07.2002. godine i predmet vraćen ovom sudu na ponovni postupak.

U ponovnom postupku, postupajući po uputama iz ukidnog rješenja Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj GŽ-51/02, ovaj sud je ponovo cijenio dokaze koje je cijenio i u postupku koji je prethodio donošenju rješenja broj R-72/02 od 04.06.2002. godine, tužbu protivnika predlagača od 18.6.2002. godine, koju je on podnio Okružnom sudu grada Beča i kojom zahtjeva poništenje arbitražne odluke čije se priznanje traži u ovom postupku, sadržinu spisa ovog suda Ps-283/00, navode zakonskog zastupnika predlagača i navode punomoćnika stranaka, pa je odlučio kao u izreci ovog rješenja iz sljedećih razloga:

Uvidom u propisno ovjeren izvornik ugovora o zakupu od 29. decembra 1997. godine i njegov ovjeren prevod na naš jezik, ovaj sud je utvrdio da je protivnik predlagača kao zakupodavac zaključio ugovor o zakupu zemljišta, proizvodnog i skladišnog prostora sa mašinskom i tehnološkom opremom i rezervnim dijelovima locaran u Lukavcu, ulica Željeznička broj 1, odnosno Fabrika anhidrida maleinske kiseline, za razdoblje od 5 godina sa Chellit Trade AG, Mellingerstr. 1, 5402 Baden, Švajcarska, kao zakupoprincem. Nadalje, utvrdio je iz naprijed navedenog ugovora o zakupu, da je član 30. tog ugovora predvidio rješavanje sporova koji se ne riješe sporazumno između strana, da rješava tročlano vijeće Međunarodne trgovačke komore čije je sjedište Arbitražnog suda u Beču, s tim da svaka strana imenuje svog arbitra.

Uvidom u propisno ovjeren sporazum između Konkursnog ureda Okruga Baden i Inkometal AG Zürich u predmetu Chellit Trade AG u likvidaciji od 02.05.2000. godine i njegov ovjeren prevod na naš jezik, ovaj sud je utvrdio da je Konkursni ured prodao konačno i neopozivo firmi Inkometal AG Zürich sva potraživanja koja proizilaze iz zaključenog ugovora o zakupu od 29.12.1997. godine između stečajnog dužnika i KHK i /ili koja stoji u vezi sa ovim ugovorom, a koji je predlagač u ovoj pravnoj stvari.

Uvidom u propisno ovjeren izvornik arbitražne odluke Međunarodne trgovinske komore, Međunarodnog arbitražnog suda sa sjedištem u Beču slučaj broj: 11026/DK od 06.03.2002. godine i njen ovjeren prevod na naš jezik, ovaj sud je utvrdio da je ova odluka proizašla iz spora za naknadu štete nastalog iz zakupnog

odnosa na nepokretnostima protivnika predlagača koje se nalaze u Lukavcu, ulica Željeznička broj 1, a što je potvrdio i punomoćnik predlagača na ročištu održanom 15.01.2003. godine.

Uvidom u potvrdu generalnog sekretara Međunarodnog arbitražnog suda, Međunarodne trgovinske komore od 22.05.2002. godine sud je utvrdio da je naprijed navedena arbitražna odluka konačna dana 06.03.2002. godine.

Međutim, predlagač u toku postupka nije dostavio sudu dokaz da je naprijed navedena arbitražna odluka izvršna po Austrijskom procesnom pravu sve do zaključenja ročišta 15.01.2003. godine, što je bio dužan s obzirom na upute iz naprijed navedenog ukidnog rješenja Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine, a tim prije što je na njemu teret dokazivanja da je predmetna odluka izvršna, jer on traži priznanje iste pred ovim sudom. Naprotiv, s obzirom na sadržinu spisa proizilazi da sporna arbitražna odluka nije izvršna po Austrijskom procesnom pravu, jer iz sadržine tužbe od 18.06.2002. godine ovaj sud je utvrdio da je protivnik predlagača podnio tužbu protiv predlagača Okružnom sudu grada Bača kojom zahtijeva poništenje naprijed navedene arbitražne odluke, a što među strankama nije ni sporno, kao i da je ovaj postupak u toku (održano već više ročišta i novo ročište zakazano za 03.03.2003. godine).

Imajući u vidu naprijed izloženo u konkretnom slučaju se ima primijeniti Zakon o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima ("Službeni list SFRJ", broj: 44/82 i 72/82), koji je preuzet kao republički zakon ("Službeni list R BiH", broj 2/92), a primjenjuje se na osnovu odredbe člana 496. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine F BiH", broj 42/98).

Nisu osnovani navodi predlagača iz pismenog podneska od 15.01.2003. godine koji se odnose na primjenu Ustava Federacije Bosne i Hercegovine i poglavlja VII Međunarodni odnosi član 3, jer odredbe ovog zakona koje se odnose na priznanje i izvršenje stranih odluka nisu u koliziji sa Konvencijom o priznanju i izvršenju inozemnih arbitražnih odluka (Njujorška konvencija 1958) donesena 10.06.1958. godine, koja je ratificirana Zakonom Skupštine SFRJ od 01.10.1981. godine, Zakonom o ratifikaciji Konvencije o priznanju i izvršenju inozemnih arbitražnih odluka ("Službeni list SFRJ - Međunarodni ugovori" broj, 11/1981), a koja se ima primijeniti od strane Bosne i Hercegovine, shodno članu 34. Bečke konvencije o sukcesiji država prema Ugovorima od 23.08.1978. godine, koju je potpisala Bosna i Hercegovina 22. jula 1993. godine ("Službeni list R BiH", broj 25/93).

S obzirom na činjenice da je arbitražna odluka proizašla iz spora za naknadu štete nastalog iz zakupnog odnosa na nepokretnostima protivnika predlagača koje se nalaze na području Bosne i Hercegovine za rješavanje tog spora isključivo je nadležan sud Bosne i Hercegovine u smislu člana 56. Zakona o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima, bez obzira na postojanje arbitražne klauzule za rješavanje sporova u naprijed navedenom ugovoru o zakupu. Zbog toga, naprijed navedena arbitražna odluka nije podobna za priznanje u smislu člana 89. stav 1. Zakona o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima, odnosno člana V, tačka 2a Konvencije o priznanju i izvršenju inozemnih arbitražnih odluka. Naime, iz sadržine člana V, tačka 2a Njujorške konvencije proizilazi da će se odbiti priznanje arbitražne odluke ako se utvrdi da predmet spora

nije podoban za regulisanje arbitražnim putem prema zakonu zemlje gdje se priznanje traži, što znači da odredba člana 56. Zakona o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima nije u koliziji sa ovom odredbom Njujorške konvencije.

Takođe, s obzirom na činjenicu da sudu nije dostavljen dokaz da je naprijed navedena arbitražna odluka izvršna po Austrijskom procesnom pravu, po ocjeni ovog suda ona nije podobna za priznanje, jer predlagač nije dokazao da je ta arbitražna odluka postala pravosnažna po pravu Austrije u kojoj je donesena, u smislu člana 87, a u vezi sa članom 101. Zakona o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima.

Prema tome, po ocjeni ovog suda nisu ispunjeni uslovi za priznanje naprijed navedene arbitražne odluke, jer se traži priznanje arbitražne odluke koja je proizašla iz spora za naknadu štete nastalog iz naprijed navedenog ugovora o zakupu, za koji postoji isključiva nadležnost suda Bosne i Hercegovine i za koju sudu nije dostavljen dokaz da je ta odluka izvršna za stranke, pored toga što je konačna. Zbog toga je sud odbio prijedlog predlagača za priznanje naprijed navedene arbitražne odluke shodno članu 99. stav 1. tačka 2. i 10. Zakona o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima, odnosno člana V, tačka 1e i tačka 2a Njujorške konvencije.

Imajući u vidu naprijed izloženo, sud nije prihvatio prijedlog protivnika predlagača za prekid postupka u ovoj pravnoj stvari do pravosnažnog okončanja postupka po njegovoj tužbi pred Okružnim sudom grada Beča. Naime, nema mjesta za odlaganje rješavanja zahtjeva za priznanje te arbitražne odluke, iako je ta mogućnost predviđena odredbom člana 100. Zakona o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima i član VI Njujorške konvencije, bez obzira što je protivnik predlagača pokrenuo postupak za poništaj naprijed navedene arbitražne odluke pred Okružnim sudom grada Beča, s obzirom na utvrđenje ovog suda da postoji isključiva nadležnost suda Bosne i Hercegovine za rješavanje spora za naknadu štete nastalog iz naprijed navedenog ugovora o zakupu, a koji je riješen arbitražnom odlukom čije se priznanje traži. Zbog toga, sud nije posebno ni cijenio sadržinu spisa ovog suda broj Ps-283/00, u koji je izvršio uvid naknado uz saglasnost stranaka, poslije zaključene rasprave, niti je prihvatio prijedlog protivnika predlagača da se postupak u ovoj pravnoj stvari prekine do okončanja ovog postupka.

O troškovima postupka sud nije ni odlučivao, jer stranke nisu dostavile u ostavljenom roku određen zahtjev za naknadu troškova postupka u smislu člana 154. Zakona o parničnom postupku.

POUKA. Protiv ovog rješenja može se izjaviti žalba
u roku od 15 dana Vrhovnom sudu Federacije
BiH u Sarajevu, putem ovog suda.

SUDIJA

Ježdić Tenzila